

عنوان مقاله:

برنامه ریزی اقتصادی - اجتماعی در روستاهای ایران (مطالعه ی موردی: بخش مرکزی شهرستان گناباد)

محل انتشار:

فصلنامه اطلاعات جغرافیایی (سپهر)، دوره 19، شماره 75 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

اصغر ضرابی - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه اصفهان

یونس غلامی - کارشناس ارشد جغرافیا

خلاصه مقاله:

تغییرات اجتماعی، اقتصادی دهه های اخیر عدم تعادل منطقه ای و تمرکز بیش از حد امکانات در بعضی نقاط و محرومیت دیگر نقاط را در پی داشته است، برای رفع این مشکل ما احتیاج به برنامه ریزی در سطح ناحیه ای و منطقه ای داریم که هدف از آن ارائه الگوی مناسب برای توزیع متعادل خدمات با توجه به جمعیت سکونتگاه ها یا تعادل فضایی در ناحیه است. روش کار در این پژوهش ترکیبی از روشهای اسنادی، آماری، تحلیلی است. در این مقاله با استفاده از دو روش اسپیرمن رنک (Spearman Rank)، موریس و ۱۸ متغیر و شاخص در زمینه های اجتماعی، فرهنگی، بهداشتی و... به بررسی و مقایسه سطح توسعه یافتگی روستاهای بخش مرکزی شهرستان گناباد پرداخته ایم. یافته های این تحقیق نشان می دهد ارتباط معناداری بین سطوح جمعیت و سطوح خدمات روستایی (با ضریب همبستگی ۷۳٪) وجود دارد. که این نشانه تعادل نسبی در توزیع خدمات با توجه به جمعیت است. همچنین بین ضریب نهایی توسعه با جمعیت و فاصله از مرکز، همبستگی مستقیمی وجود دارد. با توجه به تحلیل های کلی می توان به این نتیجه رسید که دوری از مرکز شهرستان و محدودیت های محیطی در سطح توسعه یافتگی روستاهای این بخش، دو عامل اصلی هستند، بنابراین برای استفاده ی بهتر ساکنین روستاها از خدمات، باید به بهبود راه های روستایی و توزیع خدمات در مراکز دهستان ها پرداخت.

کلمات کلیدی:

مدل موریس، شاخص، روش اسپیرمن رنک، برنامه ریزی، ضریب نهایی توسعه (D.I)

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1200750>

